

רב טוראי

יעקב זומר

נפל ט"ז בתשרי תשל"ט (17.10.1978)
בן 32 בנופלו

חיל האויר

יעקב נולד ברומניה, בשנת 1946 כבן יחיד לגיזלה ואיסר זומר. בהיותו בן ארבע עלתה המשפחה לישראל. ילדותו עברה עליו בשכונת התקווה של ראשית קום המדינה. לאחר שנתיים בשכונת התקווה עברה המשפחה לרחוב חשמונאים בסמוך לרחוב קינג ג'ורג בתל-אביב. כילד התרוצץ עם ילדי השכונה בסמטאות תל-אביב, והפך לצבר עם חינוך אירופאי. (את החינוך האירופאי לא זנח מעולם).

לאחר סיום הלימודים בחטיבה הצעירה, למד הנדסת מכונות באורט טכניקום בגבעתיים. כבר בגיל התיכון היה מקובל על חבריו, בעל חוש הומור ותאוות חיים בלתי נדלית. הוא שילב בין עולמות תוכן שונים בהם ציור, שירה, פיתוח הגוף וספורט.

לפני שירותו הצבאי השלים את לימודיו בבית הספר להנדסאים, אבל כבר במהלך לימודיו היה ברור שהוא נמשך לעולם האומנות בכלל ולמשחק בפרט.

יעקב (יענקלה) כפי שכונה בפי חבריו ובני משפחתו התגייס לצה"ל ושרת בחיל האוויר כמשק חינוך ותרבות. במהלך שירותו הצבאי נפצע קשה על גדות תעלת סואץ באחת מן ההפגזות המצריות הראשונות אשר סימנו את פתיחתה של מלחמת ההתשה. הוא איבד אחד ממיתרי קולו ונותר עם רסיס בצווארו. הוא הוכר כנכה צה"ל עקב פציעתו.

עם סיום השרות הצבאי הוא הגשים את חלומו ולמרות פציעתו ונכותו, נרשם ללימודים בחוג לאמנות התיאטרון בפקולטה לאומנויות באוניברסיטת תל-אביב. הוא הספיק גם לעבוד בחברת תדיראן בתחום הנדסת מכונות בד בבד עם לימודיו האקדמיים. עם סיום לימודי התואר הראשון, הוא עזב את חברת תדיראן והחל ללמד תנועה בחוג לתיאטרון. הוא הספיק לסיים את התואר השני בתיאטרון ולהגיש את עבודת התזה, כאשר הלך מאתנו.

זיכרון בן עשרות שנים—אולם מלא מפה לפה של בני נוער בצפון הארץ, רעש שהמדריכים לא משתלטים עליו. יענקלה ובידו מעיל, חוצה את הבמה ועוצר במרכזה. מביט בבני הנוער הרועשים, ומתחיל ללבוש את המעיל. האקט של לבישת המעיל עוצר את ההמולה. דממה. יענקלה על הבמה מסתבך עם המעיל, השרוולים מתבלבלים, פנים וחוץ מתהפכים דקות ארוכות, ומולו צחקוקים ואח"כ צחוק גדול, והוא עומד על הבמה מרוכז במעיל ועובד בוירטואוזיות מדהימה כמו ליצן בוכה בקטע צ'פליני ...

זהו יענקלה—עם יכולת מופלאה כפנטומימאי סוחף, מרגש, נוגע בכל מי שמולו. בג'סטה אחת או בסדרת תנועות, או בסצנה בנאלית, יוצר עולם שלם על הבמה ומרתק את אחרון הצופים בקהל. הוא ממגנט אותם בעיניו הבוהקות, יוצר שגם השמיים הם לא הגבול שלו.

יענקלה עבד גם עם בני נוער, ב"ניידת האמנויות" של עליית הנוער, ובתוך זמן קצר מצא את הדרך לשוחח עם הילדים והנערים בדרך חדשה להם, תוך שהוא מרתק אותם אל עולם התיאטרון הזר והמוזר עבורם וגורם להם להגיע איתו אל הקסם שבתיאטרון. יענקלה עם הילדים—אנושי, קשוב, מתרגש, נוגע במקום הכי עצור ואצור שלהם.

יענקלה היה פנטומימאי, מורה לתנועה ומעצב תנועה בתיאטרון. הוא עבד עם תיאטרון באר שבע, תיאטרון הבימה ותיאטרון הקאמרי. הוא החליט לעסוק גם בבימוי, והחל את דרכו החדשה גם כבמאי. כיוצר הוא חיפש אפיקי הבעה חדשים ועסק גם ביצירת מסיכות תיאטרון. חבריו ותלמידיו בחוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטה מספרים על נפש רגישה, נעים הליכות, נדיב מאד, חבר אמיתי, ויחד עם אלה אסרטיבי בדרכו השקטה.

פציעתו במלחמה ההתשה הכריעה אותו בנסיבות טראגיות: הוא מת בשעה שצלל בשארם א-שייח, והתברר כי מותו נגרם כתוצאה מהפציעה שלו במלחמה. הוא הוכר לאחר מותו כחלל צה"ל. הותיר אחריו אב, אישה ובן. יהי זכרו ברוך.